

Probe prin indicii pentru înviere

Din cartea: „Die Tatsache der Auferstehung” – editura CLV

Proba prin indicii

Există realmente alte dovezi pentru învierea în trup a lui Hristos. Ele sunt numite probe prin indicii. „Dovezile directe” se referă la realitățile însăși puse la îndoială, ca de exemplu: „A înviat Hristos dintre morți?” *Random House Dictionary of the English Language* redă cel mai bine înțelesul *probei prin indicii*, și anume ca „o realitate din a cărei prezență se deduce dovada pentru o altă realitate”.

Dovada directă și proba prin indicii

În cazul unui atac tâlhăresc, de exemplu, afirmația unui martor, care a văzut cum bărbatul a scos o armă și a tras asupra angajatului, este o dovadă directă.

Însă:

1. Faptul că bărbatul a fost văzut cum a intrat în magazin scurt înainte de a împușca,
2. O chitanță, care arată că el a cumpărat o armă,
3. Ampretele degetelor pe armă și pe casa de bani și
4. Un raport balistic, care arată că glonțul a venit din arma lui,

toate acestea sunt *probe prin indicii* (prin prezumții).

Dovezile se înmulțesc

Incapacitatea unei probe prin indicii pentru a dovedi definitiv fapta nu face ca această dovadă să aibă valoare mai mică.

Așa cum spune McCormick, o cărămidă nu este un zid, însă părți mici de dovezi se însumează și constituie o dovadă convingătoare.¹ Înaintea instanței proba prin indicii este la fel de valabilă ca și dovada directă. Și deseori o probă prin indicii convingătoare este mai demnă de încredere decât o dovadă directă, căci ea nu poate fi ușor falsificată.

Sunt probe prin indicii care nu pot fi explicate fără realitatea învierii.

Proba prin indicii nr. 1 – Biserica (Adunarea)

Realitatea numărul 1 este originea și existența Bisericii (Adunării). Succesul timpuriu al Bisericii creștine este un fenomen istoric, care trebuie explicat. Originea ei poate fi urmărită

¹ *McCormick's Handbook of the Law of Evidence*, Edward W. Cleary (Hrsg.), St. Paul: West Publishing Co., 1972, pag. 425–437 (tradus).

înapoi direct în orașul Ierusalim din Palestina în jurul anului 30 după Hristos. Ea a înflorit în orașul în care Isus a fost răstignit și înmormântat.

Credeți dumneavoastră că Biserica timpurie ar fi supraviețuit chiar și numai *o săptămână* în împrejurările vrăjmașe, dacă Isus Hristos nu ar fi înviat dintre morți? Învierea Întemeietorului ei a fost predicată la o distanță de numai câteva minute de mers de la mormântul lui Iosif. Ca rezultat al primei predici, direct după ce Hristos înviat a fost atestat, au crezut 3000 de oameni. La scurt timp după aceea erau deja în jur de 5.000. Ar fi putut fi câștigați toți acești convertiți dacă Isus nu ar fi înviat dintre morți?

Dr. J.N.D. Anderson² deduce din dovezi, că Biserica datorează originea ei învierii Întemeietorului ei dintre morți. El întreabă: „Există vreo altă teorie, care să fie conform realităților?”³

Dr. Daniel Fuller constată: „Să vrei să explici Biserica fără legătura cu învierea Întemeietorului ei ar fi la fel de fără speranță ca și cum ai încerca să explici istoria romană fără legătura cu Iulius Cezar.”⁴

Proba prin indicii nr. 2 – Serviciul divin duminical

Realitatea numărul 2 este fenomenul sociologic al duminicii creștine. Decizia de a muta „Ziua Domnului” din sabat (sâmbătă) în prima zi a săptămânii (duminica) este probabil una din deciziile cele mai însemnate din istorie, care a fost luată vreodată de o grupă de oameni. Aceasta devine deosebit de clar, dacă se studiază urmările care ar avea loc conform credinței iudaice, dacă ei nu ar fi avut dreptate.

Creștinii din timpurile de început ale creștinismului erau iudei evlavioși și ca atare urmăreau cu fanatism respectarea sabatului. Iudeii se temeau să încalce sabatul. Ei credeau că atrag asupra lor mânia lui Dumnezeu, dacă încalcă sabatul. Însă a avut loc ceva care a determinat pe acești bărbați iudei evlavioși și pe aceste femei evlavioase să întoarcă spatele educației și tradiției religioase din toți anii trecuți.

Ei au mutat „Ziua Domnului” a lor în ziua de duminică, ca să onoreze ziua învierii lui Isus Hristos. Nu cunosc nici un alt eveniment istoric, care să fie sărbătorit de 52 de ori în an.

Explicația cea mai rațională pentru toate acestea este, că Isus Hristos li S-a arătat după învierea Sa.

² (Remarca redacției: Cunoscut ca Sir Norman Anderson. Numele lui complet este: Sir James Norman Dalrymple Anderson (1908–1994). El a făcut parte din biserica din Anglia și era profesor pentru Dreptul Oriental și director al *Institute of Advanced Legal Studies* la universitatea din Londra.)

³ J.N.D. Anderson, „The Resurrection of Jesus Christ“, *Christianity Today*, 29 Martie 1968, pag. 6 (tradus).

⁴ Daniel Fuller, *Easter Faith and History*, Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans, 1965, pag. 259 (tradus).

Proba prin indicii nr. 3 – Viață schimbată

O altă realitate, care ca probă prin indicii se referă la învierea lui Isus, este fenomenul psihologic al vieții schimbate.

Ei nu aveau nici un câștig pământesc

Viața schimbată a acestor credincioși creștini din timpurile de început ale creștinismului este una din mărturiile cele mai impresionante ale realității învierii. Noi ar trebui să ne întrebăm pe noi înșine: Ce i-a determinat să meargă pretutindeni ca să vestească mesajul despre Hristos înviat?

Dacă ar fi fost avantaje vizibile, care ar fi rezultat din eforturile lor – cum ar fi prestigiu, bogăție sau o poziție socială înaltă -, am putea explica logic acțiunile lor. Ca plată pentru dăruirea lor totală și fără rezerve pentru acest „Hristos înviat”, acești creștin din timpurile de început au fost bătuți, omorâți cu pietre, aruncați la lei, maltratați, răstigniți și supuși la tot felul de represalii imaginabile, care ar fi trebuit să-i împiedice să mai vorbească. Și cu toate acestea ei erau oamenii cei mai pașnici, care niciodată nu au impus credința lor altora. Mai degrabă și-au dat viața ca ultimă dovadă pentru încrederea lor desăvârșită în adevărul mesajului lor.

Cei mai greu de convins

Era familia sceptică a lui Isus. Frații Lui nu credeau în El. Ei au fost dezorientați, când au auzit cum Fratele lor spunea oamenilor: „Eu sunt calea și adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”, și „Eu sunt adevărata viță, voi sunteți mlădițele”, și: „Eu sunt Păstorul cel bun; Păstorul cel bun Își dă viața pentru oi.” Ce vor face ei, dacă Fratele lor ar face aceasta?

Era acolo Iacov, fratele Lui. El se afla în societatea fariseilor. Iacov și frații lui L-au batjocorit pe Isus. Dar după ce Isus a suferit acea moarte umilitoare pe cruce și a adus rușine familiei și a fost îngropat, unde găsim pe aceia care au fost cel mai greu de convins – propria Lui familie?

Îi găsim în camera de sus împreună cu ucenicii, așteptând trimiterea Duhului Sfânt. Deci, dacă ei L-au batjocorit, pe când El încă trăia, ce s-a petrecut în puține zile, care a schimbat viața lor?

Iacov a devenit un conducător al bisericii de la început și a scris o scrisoare cu cuvintele: „Iacov, rob al lui Dumnezeu și al Domnului Isus Hristos.” În cele din urmă Iacov a murit pentru chestiunea lui Hristos cu moarte de martir prin omorâre cu pietre. Ce s-a petrecut?

Explicația cea mai bună, pe care eu o cunosc, este relatată de Pavel: „După aceea S-a arătat lui Iacov.”

Adeptii Lui Iasi

Ce a fost cu ucenicii fricoși ai lui Isus? Când autoritățile au luat captiv pe Isus în grădina Ghetsimani, „toți ucenicii L-au părăsit și au fugit”. În timpul procesului lui Hristos, Petru s-a dus acolo și l-a tăgăduit de trei ori. După ce Hristos a fost răstignit, ucenicii fricoși s-au ascuns în camera de sus și au încuiat ușile. Dar în câțva zile s-a petrecut ceva care a schimbat total această grupă din adepți lași și a făcut din ei o ceată îndrăzneată de entuziaști, care au întâmpinat moartea de martir fără teamă și fără ezitare. Petru, care L-a tăgăduit pe Isus, a fost aruncat în închisoare din cauza predicii lui stăruitoare despre „Hristos înviat” și mai târziu a fost răstignit cu capul în jos.

Ce s-a petrecut? Explicația logică este, că El S-a arătat lui Petru și apostolilor.

Un fanatic iudeu se convertește

Și ce s-a petrecut cu Pavel, prigonitorul religios al creștinilor? Acest fanatic iudeu a urât pe adepții lui Hristos așa de mult, că a lăsat să i se dea o permisiune deosebită, ca să meargă în alte cetăți și să întemnițeze pe ucenicii lui Hristos.

Dar s-a petrecut ceva cu acest prigonitor. El a devenit dintr-un adversar al lui Hristos un luptător în primele rânduri al lui Isus. El a fost transformat dintr-un ucigaș într-un misionar creștin. El a devenit dintr-un prigonitor înverșunat al creștinilor unul din cei mai mari propovăduitori ai credinței creștine. Ironia este, că Pavel a început să pună în încurcătură autoritățile iudaice, „și a dovedit că Acesta este Hristosul”, Fiul lui Dumnezeu. În cele din urmă el a fost omorât din cauza acestui devotament.

Ce s-a petrecut? Explicația istorică este afirmația lui Pavel: „După ei toți ... mi s-a arătat și mie.”

Aproape nimic altceva de astăzi nu s-ar putea asemăna cu evenimentul măreț al convertirii lui Pavel la creștinism. Ceea ce Pavel considera ca minciună, ca pură imaginație despre Isus, s-a dovedit a fi realitate de netăgăduit.

Ar fi foarte greu de explicat transformarea acestor bărbați, dacă învierea nu ar fi adevărată. Profesorul Robert Grey spune: „Originea creștinismului este aproape de neînțeles, dacă un astfel de eveniment nu a avut loc.”⁵

O înviere explică toate realitățile

Profesorul de științe juridice Simon Greenleaf din Harvard, un bărbat care mulți ani a învățat cum se descompune o afirmație și se constată dacă un martor minte sau nu, ajunge la concluzia: „De aceea ar fi imposibil ca ei să continue să mărturisească adevărul relatat, dacă

⁵ Robert Grant, *Historical Introduction to the New Testament*, New York: Harper & Row, 1963, pag. 30 (tradus).

Isus nu ar fi înviat realmente și ei nu ar fi știut absolut sigur despre acest fapt. Analele militare ale tacticii de luptă nu oferă un exemplu asemănător de statornicie eroică, răbdare și curaj de nezguduit. Ei aveau realmente toate motivele să verifice cu atenție credința lor și dovezile pentru marile realități și adevăruri pe care ei le apărau.”⁶

Dr. George Eldon Ladd scrie despre importanța istorică a schimbării care a avut loc în apostoli: „Istoricul trebuie să recunoască de asemenea, că critica istorică încă nu a găsit o explicație istorică plauzibilă pentru această realitate, da, că schimbarea care a avut loc în ucenici este pentru istoric o problemă nerezolvată. El trebuie de asemenea să recunoască că părerea că Isus ar fi înviat realmente dintre morți ar explica toate stările de fapt.”⁷

Cine crede astăzi în Isus Hristos, poate ca și acești primi creștini să se încreadă pe deplin, că credința lui nu se bazează pe un mit sau pe o legendă, ci pe fapta istorică solidă a mormântului gol și a lui Hristos înviat.

El vă poate schimba viața

Ceea ce este și mai important: fiecare credincios poate experimenta în viața lui de astăzi puterea lui Hristos înviat. În primul rând el poate ști, că păcatele lui au fost șterse. În al doilea rând poate fi sigur de viața veșnică și de propria lui înviere din mormânt. Și în al treilea rând, el este eliberat de o viață fără importanță și goală și poate fi transformat într-o creatură nouă în Isus Hristos.

Rezumat

Înaintea instanței o probă prin indicii este deseori mai demnă de încredere decât o dovadă directă, deoarece ea nu poate fi ușor falsificată. Unele probe prin indici foarte tari vorbesc clar pentru învierea în trup a lui Isus Hristos:

1. Originea și existența Bisericii creștine își au rădăcinile în Ierusalim, în același timp în care el a fost zguduit de evenimentul învierii.
2. Realitatea că creștinii din timpurile de început, care erau cu toții iudei evlavioși, țineau serviciile lor divine duminica în loc de sâmbăta, sabbat, poate fi explicată numai pentru că duminica era ziua învierii.
3. Fenomenul schimbării vieții ucenicilor de demult nu poate fi explicat în afara realității învierii. În mijlocul unui mediu de necrezut de vrăjmaș, ucenicii erau de nezguduit în siguranța lor cu privire la înviere. Și convertirea, care a urmat după aceea, și misiunea apostolului Pavel este una din transformările cele mai copleșitoare din Noul Testament.

⁶ Simon Greenleaf, *An Examination of the Testimony of the Four Evangelists by the Rules of Evidence Administered in the Courts of Justice*, Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1965, New York: J. Cockroft & Co., pag. 2, pag. 29 (tradus).

⁷ George Eldon Ladd, *The New Testament and Criticism*, Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans, 1967, pag. 188 (tradus).

Proba prin indicii numărul 4 – El a schimbat viața mea

Ultima probă prin principii, pe care vreau s-o aduc, este ceea ce mie însumi mi s-a întâmplat. Eu cred că sunt o mărturie mișcătoare pentru faptul că Isus Hristos a înviat dintre morți și astăzi trăiește. În primul capitol [al cărții] am povestit cum m-am pregătit să combat învierea și creștinismul. După ce am adunat dovezile, unele din ele fiind publicate în această carte, am fost constrâns la concluzia că afirmațiile mele nu pot rămâne în picioare și că Isus Hristos era exact Acela, care El afirma a fi – Fiul lui Dumnezeu.

Un conflict se dezvoltă

La un moment dat stăteam înaintea unei probleme mari. Mîntea mea îmi spunea că toate acestea ar fi adevărate, însă voința mea mă trăgea în altă direcție. Am descoperit că este o experiență zguduitoare a tot eului, să devii creștin.

Isus Hristos a provocat direct voința mea, să mă încred în El. Permiteți-mi să redau liber invitația Lui: „Vezi! Eu stau înaintea ușii și bat mereu. Dacă cineva aude că Eu îl chem, și deschide ușa, atunci Eu voi intra.”

Deci eu stăteam acolo: mîntea mea îmi spunea pe de o parte, creștinismul este adevărat, și voința mea spunea: „Nu recunoaște!” De fiecare dată când eram împreună cu acești creștini entuziași, conflictul începea din nou. Dacă dumneavoastră ați fost vreodată împreună cu oameni fericiți, în timp ce dumneavoastră vă mergea mizerabil, înțelegeți cât de mult poate aceasta zăpăci pe cineva. Ei erau așa de fericiți și eu mă simțeam așa de nenorocit, că îmi venea mai bine să mă scol și să fug afară din ora de adunare.

Am ajuns într-un punct în care la ora zece seara mergeam în pat și până la ora patru dimineața nu adormeam. Știam că eu trebuia să scot pe Isus din cap, ori altfel îmi voi pierde mîntea! Întotdeauna am avut o atitudine spirituală deschisă, însă nu așa de deschisă, ca mîntea mea să se piardă.

Viața nouă începe

Deoarece eram deschis, la 19 decembrie 1959 în jurul orei 20,30, în timpul celui de-al doilea an al meu la universitate, am devenit creștin.

Cineva m-a întrebat: „Cum puteți ști aceasta?” Am spus: „Vedeți, am fost de acord.”

În noaptea aceea m-am rugat. Am cerut patru lucruri, pentru a stabili o relație cu Hristos înviat, viu. Începând de atunci El a schimbat viața mea.

1. Mai întâi am spus: „Doamne Isuse, Îți mulțumesc că Tu ai murit pentru mine la cruce.”

2. În al doilea rând am spus: „Recunosc lucrurile din viața mea, care nu Își plac, și Te rog să mă ierți și să mă curăți.” – Biblia spune: „Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; dacă vor fi roșii ca stacojiul, se vor face ca lâna.”
3. În al treilea rând am spus: „Acum voi deschide, cât pot de bine, ușa inimii mele și vieții mele și mă voi încrede în Tine ca Răscumpărător al meu. Preia conducerea vieții mele. Îndreaptă înlăuntrul meu spre afară. Fă-mă să fiu omul, pe care Tu l-ai creat din mine.”
4. Ultimul lucru, pe care l-am cerut în rugăciune, era: „Mulțumesc că prin credință Tu ai intrat în viața mea.” Era o credință care nu se baza pe necunoaștere, ci pe mărturiile istoriei și ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Sunt sigur că ați auzit, că oamenii religioși vorbesc despre „lovitura de fulger” a lor. După ce m-am rugat, nu s-a petrecut nimic. Cu adevărat nimic. Nu mi-am desfăcut încă aripile! După ce am luat această hotărâre m-am simțit mai rău. Am simțit că trebuie să vomit, în adevăratul sens al cuvântului. Mi-a fost foarte rău.

„O, nu, McDowell, în ce te-ai lăsat atras?”, m-am întrebat. M-am simțit, ca și cum mi-am pierdut mintea – și unii din prietenii mei sunt de acord cu mine.

Schimbările încep

Vă pot însă spune un lucru: în timp de șase luni și până la un an și jumătate am constatat că nu mi-am pierdut mintea. Viața mea era schimbată!

Mă aflam într-o discuție cu conducătorul departamentului istoric al unei universități din Vestul Mijlociu [în America], și am spus, viața mea s-a schimbat. El m-a întrerupt: „McDowell, desigur nu vrei să ne povestești că Dumnezeu v-a schimbat cu adevărat viața în secolul 20? În care domeniu?” După ce eu timp de 45 de minute am descris schimbările, el a spus: „Okay, este destul!”

Pacea duhului

Un domeniu, despre care am povestit, era lipsa mea de liniște. Eram un om, care permanent trebuia să fie preocupat. Eu trebuia să fiu ori în locuința prietenii mele, ori la un party. Mergeam prin campus, și duhul meu era o vijelie de conflicte. M-am așezat să studiez și să gândesc, și nu am putut. Dar la câteva luni după ce m-am hotărât pentru Hristos a început să se formeze un fel de pace spirituală. Să nu mă înțelegeți greșit, nu vorbesc despre lipsa de conflicte. Ce am găsit în relația cu Hristos nu era atât de mult lipsa conflictelor, ci aptitudinea de a le întâmpina. Aceasta nu aș schimba-o pentru nimic altceva din lume.

Controlul temperamentului

Un alt domeniu, care s-a schimbat, era irascibilitatea mea. Explodam chiar și atunci când cineva mă privea chiorâș. Port încă cicatricile când în primul meu an la universitate era

aproape să omor un om. Temperamentul meu era o parte așa de esențială din mine, că nu am încercat conștient să-l schimb.

Într-o zi eram într-o criză, însă numai pentru a constata că irascibilitatea mea m-a părăsit. Și numai o singură dată în ultimii 21 de ani am pierdut stăpânirea de sine. (Dar când am explodat atunci, mi-au trebuit șase ani să mă refac!)

Un om, pe care eu l-am urât

Mai este încă un domeniu, de care nu sunt mândru. Dar îl amintesc, deoarece mulți oameni au nevoie de aceeași schimbare în viața lor prin relația cu Hristos înviat, viu. Este domeniul urii.

În viața mea a fost multă ură. Nu era nimic care să se arate în exterior, ci era un fel de scrâșnire lăuntrică. Mă loveam de oameni, de lucruri, de situații. Asemenea multor alți oameni eram nesigur. De fiecare dată când întâlneam pe cineva, care era altfel decât mine, el devenea o amenințare. Un om, pe care l-am urât mai mult decât oricare alt om din lume, era tatăl meu. Îl disprețuiam. Pentru mine era bețivul orașului. Dacă dumneavoastră veniți dintr-un oraș mic și unul din părinți este alcoolic, atunci știți despre ce vorbesc. Oricine știa aceasta. Prietenii mei veneau la școala medie [liceu] și făceau glume pe faptul că tatăl meu era pe drum. Ei nu credeau că aceasta mă apăsa. În afară râdeam, dar vă spun, lăuntric plângeam. Odată m-am dus în grajd și am văzut-o pe mama mea culcată în gunoi înapoia vacilor – bătută așa de îngrozitor, că nu se putea scula.

Când aveam prieteni în vizită, eu scoteam pe tata afară, îl legam în grajd și parcam mașina înapoia silozului. Povesteam prietenilor că el ar fi plecat undeva. Nu cred că cineva ar putea urî un om mai mult decât eu am urât pe tatăl meu.

De la ură la dragoste

Probabil la cinci luni după ce m-am hotărât pentru Hristos, dragostea lui Dumnezeu a pătruns în viața mea prin Isus Hristos. Ea a luat ura mea și a întors-o. Ea era așa de puternică, că eu puteam privi în ochii tatălui meu și puteam spune: „Tată, te iubesc.” Și era cu adevărat așa. După toate câte le-am făcut înainte, aceasta l-a mișcat profund.

Când am schimbat la o universitate particulară, am fost implicat într-un accident de mașină grav. Am fost adus acasă cu gâtul înfășat în bandaj. Niciodată nu voi uita cum tata a venit în cameră și a întrebat: „Tinere, cum poți iubi tu un tată ca mine?” Am spus: „Tată, cu șase luni în urmă te disprețuiam încă.” Apoi i-am făcut cunoscut cunoștințele mele despre Isus Hristos.

„Am lăsat pe Hristos să intre în viața mea”, am spus eu. „Nu pot explica deplin. Dar ca rezultat al acestei relații am primit aptitudinea să te iubesc nu numai pe tine, ci și pe alți oameni, și să-i accept așa cum sunt.”

45 de minute mai târziu am trăit una din bucuriile cele mai mari ale vieții mele. Cineva din familia mea, cineva, care mă cunoștea foarte bine, că eu nu-l puteam suporta, mi-a zis: „Fiule,

dacă Dumnezeu poate face pentru viața mea ceea ce văd că El a făcut pentru viața ta, atunci vreau să-I ofer ocazia s-o facă.” Imediat tatăl meu s-a rugat împreună cu mine și s-a încredințat lui Hristos.

În mod obișnuit schimbările au loc pe parcursul mai multor zile, săptămâni sau luni, chiar și ani. Viața mea s-a schimbat în aproximativ șase luni până la un an și jumătate. Viața tatălui meu s-a schimbat înaintea ochilor mei. Era ca și cum cineva își întinde mâna și aprinde un bec. Niciodată înainte și niciodată după aceea nu am văzut o schimbare așa de rapidă. După aceea tatăl meu a atins numai o singură dată whisky. L-a dus până la buze și aceasta a fost totul.

Funcționează

Eu am ajuns la o cunoaștere. O relație cu Isus Hristos schimbă viața. Dumneavoastră puteți râde de creștinism. Îl puteți batjocori și ridiculiza. Dar funcționează. El schimbă viața. Dacă vă încredeți în Hristos, luați seama la comportările și acțiunile dumneavoastră, căci Isus Hristos este la lucru să vă schimbe viața.

Dumneavoastră faceți alegerea

Însă creștinismul nu este o chestiune, care poate fi impusă sau înfiptă cuiva. Dumneavoastră trebuie să vă trăiți viața dumneavoastră și eu trebuie să trăiesc viața mea. Tot ceea ce eu pot face este să vă relatez ceea ce eu am învățat. Tot ce este în afara acestora, este hotărârea dumneavoastră. Soția mea a exprimat aceasta astfel: „Deoarece Hristos a înviat dintre morți, El trăiește. El are aptitudinea nespus de mare să intre în viața unui bărbat sau a unei femei, să ierte și să facă înăuntrul să iese în afară.” Cheia pentru aceasta este învierea. El a înviat!

Este o chestiune personală

Am făcut cunoscut cum eu personal am reacționat la afirmațiile lui Hristos. Și dumneavoastră trebuie să vă puneți întrebarea logică: „Ce înseamnă toate aceste mărturii pentru mine? În ce constă diferența, dacă eu cred sau nu cred că Hristos a înviat?” Răspunsul cel mai bun la acestea constă în ceea ce Isus a spus lui Toma: „Eu sunt calea și adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.”

Pe baza tuturor mărturiilor pentru învierea lui Hristos și ținând seama de realitatea că Hristos oferă iertarea păcatelor și o legătură veșnică cu Dumnezeu – cine ar putea să fie așa de temerar să-L respingă? Hristos trăiește! Vă puteți încrede în Dumnezeu, în momentul acesta, prin credință în rugăciune. Rugăciune înseamnă vorbire cu Dumnezeu. Dumnezeu vă cunoaște inima și ia seama mai puțin la cuvintele dumneavoastră decât la atitudinea inimii dumneavoastră. Dacă niciodată nu v-ați încrezut în Hristos, o puteți face acum.

Rugăciunea, pe care eu am rostit-o, era cam așa: „Doamne Isuse, am nevoie de Tine. Mulțumesc că ai murit pentru păcatele mele la cruce. Îți deschid ușa vieții mele și mă încred în Tine ca Răscumpărător al meu și Domn al meu. Mulțumesc, că mi-ai iertat păcatele și mi-ai

dăruit viața veșnică. Fă din mine un om așa cum ți-L dorești Tu. Mulțumesc, că mă pot încrede în Tine.”

Rezumat

Când dovezile m-au constrâns la concluzia că Isus Hristos a înviat dintre morți și, așa cum El afirma, El trebuia să fie Fiul lui Dumnezeu, m-am lovit de o problemă personală. Mintea mea era convinsă, dar voința mea mă trăgea într-o altă direcție.

La 19 decembrie 1959 am pus totul pe o carte, prin aceea că am acceptat pe Isus Hristos ca Domn și L-am rugat să intre în viața mea și s-o conducă. Rezultatul nu a fost imediat dramatic, dar în următoarele șase până la opt luni viața mea s-a schimbat.

O pace spirituală a luat locul stării mele de neliniște. Irascibilitatea mea a ajuns sub control și în cele din urmă a dispărut. Ura mea foarte mare față de tatăl meu, bețivul orașului, s-a transformat în dragoste. Și această dragoste l-a schimbat pe el, deoarece și el s-a rugat și și-a încredințat viața lui Hristos.

Aceeași putere, care L-a lăsat pe Isus Hristos să învie dintre morți, transformă încă și astăzi pe oameni. El poate transforma și viața dumneavoastră, dacă vă rugați sincer pentru aceasta. „Doamne Isuse, am nevoie de Tine. Mulțumesc că ai murit pentru mine la cruce. Iartă-mă și curățește-mă. Începând din momentul acesta mă încred în Tine ca Răscumpărător și Domn al meu. Fă-mă să fiu omul, pe care Tu l-ai creat din mine. Amin.”

Extras din cartea *Die Tatsache der Auferstehung*, 1996, pag. 141–160
Cu aprobarea amabilă a editurii CLV-Verlag.